Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 4ης Ιουνίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε υποθέσεις σχετικές με υποχρεώσεις διατροφής – Κανονισμός (ΕΚ) 4/2009 – Άρθρο 41, παράγραφος 1 – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 24, παράγραφος 5 – Τίτλος ο οποίος κηρύχθηκε εκτελεστός και με τον οποίο διαπιστώνεται η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής – Ανακοπή εκτελέσεως – Διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου του κράτους μέλους εκτελέσεως»

Στην υπόθεση C-41/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Amtsgericht Köln (ειρηνοδικείο Κολωνίας, Γερμανία) με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Ιανουαρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

FX

κατά

GZ, νομίμως εκπροσωπουμένης από τη μητέρα της,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, L. S. Rossi (εισηγήτρια), J. Malenovský, F. Biltgen και N. Wahl, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Krausenböck, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Νοεμβρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο FX, εκπροσωπούμενος από τον H. W. Junker, Rechtsanwalt,

– η GZ, νομίμως εκπροσωπούμενη από τη μητέρα της, B.,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, M. Hellmann και U. Bartl,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους B. Majczyna και R. Stańczyk, καθώς και από την S. Żyrek,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Inez Fernandes, καθώς και από τις P. Barros da Costa, L. Medeiros και S. Duarte Afonso,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Wilderspin και την M. Heller,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία, αφενός, του κανονισμού (ΕΚ) 4/2009 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής (ΕΕ 2009, L 7, σ. 1 και διορθωτικό ΕΕ 2017, L 4, σ. 116), και, αφετέρου, του άρθρου 24, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του FX, κατοίκου Γερμανίας, και της ανήλικης θυγατέρας του, της GZ, η οποία εκπροσωπείται νομίμως από τη μητέρα της και η οποία κατοικεί στην Πολωνία, σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία του αιτούντος δικαστηρίου να αποφανθεί επί ανακοπής που άσκησε ο FX κατά της εκτελέσεως αξιώσεως διατροφής της οποίας είναι υπόχρεος.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 4/2009

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9 έως 11, 30 και 44 του κανονισμού 4/2009 έχουν ως εξής:

«(9) Ο δικαιούχος διατροφής θα πρέπει να είναι σε θέση να επιτυγχάνει εύκολα, σε ένα κράτος μέλος, απόφαση που θα είναι αυτομάτως εκτελεστή σε άλλο κράτος μέλος χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία.

(10) Για την επίτευξη του στόχου αυτού, είναι σκόπιμη η θέσπιση κοινοτικής πράξης σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής που θα συγκεντρώνει τις διατάξεις για τη σύγκρουση δικαιοδοσίας, τη σύγκρουση νόμων, την αναγνώριση και την εκτελεστότητα, την εκτέλεση των αποφάσεων, τη νομική αρωγή και τη συνεργασία μεταξύ κεντρικών αρχών.

(11) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να εκτείνεται σε όλες τις υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, σχέσεις συγγένειας, γάμου ή αγχιστείας, και τούτο με στόχο την εγγύηση ίσης μεταχείρισης μεταξύ όλων των δικαιούχων διατροφής. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η έννοια της "υποχρέωσης διατροφής" θα πρέπει να ερμηνεύεται αυτόνομα.

[…]

(30) Για να επισπευσθεί η εκτέλεση απόφασης εκδοθείσας σε κράτος μέλος που δεσμεύεται από το Πρωτόκολλο [σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής, το οποίο υπογράφηκε στις 23 Νοεμβρίου 2007 στη Χάγη και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας διά της αποφάσεως 2009/941/ΕΚ του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 331, σ. 17),] σε άλλο κράτος μέλος, θα πρέπει να περιορισθούν οι λόγοι άρνησης ή αναστολής της εκτέλεσης που μπορεί να επικαλεστεί ο υπόχρεος λόγω του διασυνοριακού χαρακτήρα της αξίωσης διατροφής. Ο περιορισμός αυτός δεν θα πρέπει να θίγει τους λόγους άρνησης ή αναστολής που προβλέπει το εθνικό δίκαιο, οι οποίοι δεν είναι ασύμβατοι με τους απαριθμούμενους λόγους στον παρόντα κανονισμό, όπως η καταβολή της οφειλής από τον υπόχρεο κατά την εκτέλεση της απόφασης ή το γεγονός ότι ορισμένα περιουσιακά στοιχεία δεν υπόκεινται σε κατάσχεση.

[…]

(44) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να τροποποιήσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1),] αντικαθιστώντας τις διατάξεις του που εφαρμόζονται σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής. Με την επιφύλαξη των μεταβατικών διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα κράτη μέλη θα πρέπει, σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής, να εφαρμόζουν τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού όσον αφορά τη δικαιοδοσία, την αναγνώριση, την κήρυξη [της εκτελεστότητας και εκτέλεση] των αποφάσεων καθώς και τη νομική αρωγή αντί των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001, από την ημερομηνία εφαρμογής του παρόντος κανονισμού.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 4/2009 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις ή σχέσεις συγγένειας, γάμου ή αγχιστείας.»

5 Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

1) “απόφαση”: απόφαση για θέματα υποχρεώσεων διατροφής, εκδιδόμενη από δικαστήριο κράτους μέλους, οποιαδήποτε και εάν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή, διαταγή εκτέλεσης […]

[…]

4) “κράτος μέλος προέλευσης”: το κράτος στο οποίο […] εκδόθηκε η προς εκτέλεση απόφαση […]

5) “κράτος μέλος εκτέλεσης”: το κράτος μέλος στο οποίο ζητείται η εκτέλεση της απόφασης […]

[…]».

6 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής στα κράτη μέλη, δικαιοδοσία έχει:

α) το δικαστήριο του τόπου της συνήθους διαμονής του εναγομένου, ή

β) το δικαστήριο του τόπου της συνήθους διαμονής του δικαιούχου διατροφής, […]

[…]».

7 Το άρθρο 8 του ιδίου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Περιορισμός άσκησης αγωγών», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Όταν εκδίδεται απόφαση σε κράτος μέλος ή κράτος μέρος της Σύμβασης [για την είσπραξη, σε διεθνές επίπεδο, απαιτήσεων διατροφής παιδιών και άλλων μορφών οικογενειακής διατροφής, που συνήφθη στις 23 Νοεμβρίου 2007 στη Χάγη και εγκρίθηκε, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διά της αποφάσεως 2011/432/ΕΕ του Συμβουλίου, της 9ης Ιουνίου 2011 (ΕΕ 2011, L 192, σ. 39),] στο οποίο ο δικαιούχος διατροφής έχει τη συνήθη διαμονή του, δεν είναι δυνατόν να επιδιωχθεί από τον υπόχρεο διατροφής η τροποποίηση της απόφασης ή η έκδοση νέας απόφασης σε άλλο κράτος μέλος, εφόσον ο δικαιούχος διατηρεί τη συνήθη διαμονή του στο κράτος μέλος στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση.»

8 Το κεφάλαιο IV του κανονισμού 4/2009, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση, εκτελεστότητα και εκτέλεση των αποφάσεων», αποτελείται από τρία τμήματα και έχει εφαρμογή, μεταξύ άλλων, στην εκτέλεση αποφάσεων επί υποθέσεων σχετικών με υποχρεώσεις διατροφής. Σύμφωνα με το άρθρο 16 του κανονισμού 4/2009, το τμήμα 1, το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 17 έως 22 του κανονισμού αυτού, έχει εφαρμογή επί των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος το οποίο δεσμεύεται από το πρωτόκολλο σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής, το τμήμα 2, το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 23 έως 38 του εν λόγω κανονισμού, έχει εφαρμογή επί των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος το οποίο δεν δεσμεύεται από το πρωτόκολλο αυτό, ενώ το τμήμα 3, το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 39 έως 43 του ιδίου κανονισμού, περιέχει διατάξεις κοινές για όλες τις αποφάσεις.

9 Το άρθρο 41 του κανονισμού 4/2009, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία και όροι εκτέλεσης» και το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 3 του κεφαλαίου IV του κανονισμού αυτού, ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, η διαδικασία εκτέλεσης αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλο κράτος μέλος διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους της εκτέλεσης. Απόφαση που έχει εκδοθεί σε κράτος μέλος και είναι εκτελεστή στο κράτος μέλος εκτέλεσης εκτελείται υπό τους ίδιους όρους με τις αποφάσεις που εκδίδονται στο τελευταίο αυτό κράτος μέλος εκτέλεσης.

[…]»

10 Το άρθρο 42 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Σε καμία περίπτωση απόφαση εκδοθείσα σε κράτος μέλος δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο επανεξέτασης επί της ουσίας στο κράτος μέλος στο οποίο ζητείται η αναγνώριση, η κήρυξη της εκτελεστότητας ή η εκτέλεση.»

11 Το άρθρο 64, παράγραφος 2, του κανονισμού 4/2009 προβλέπει τα εξής:

«Το δικαίωμα δημόσιου οργανισμού να ενεργεί εξ ονόματος προσώπου το οποίο δικαιούται διατροφή ή να επιδιώκει την επιστροφή επιδομάτων που χορηγήθηκαν στον δικαιούχο αντί διατροφής διέπεται από το δίκαιο στο οποίο υπάγεται ο οργανισμός.»

Ο κανονισμός 1215/2012

12 Η αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 1215/2012 έχει ως ακολούθως:

«Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα, ιδίως τις υποχρεώσεις διατροφής, που θα πρέπει να αποκλεισθούν από το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού μετά την έκδοση του κανονισμού [4/2009].»

13 Το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. […]

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[…]

ε) οι υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, σχέσεις συγγένειας εξ αίματος, γάμου ή αγχιστείας·

[…]».

14 Στο τιτλοφορούμενο «Αποκλειστική δικαιοδοσία» τμήμα 6 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012 περιλαμβάνεται το άρθρο 24, που προβλέπει τα ακόλουθα:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων:

[…]

5) σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης της απόφασης.»

Το γερμανικό δίκαιο

Ο ZPO

15 Το άρθρο 767 του Zivilprozessordnung (κώδικα πολιτικής δικονομίας), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (BGBl. 2007 I, σ. 1781, στο εξής: ZPO), φέρει τον τίτλο «Ανακοπή εκτελέσεως» και ορίζει τα εξής:

«(1) Οι αντιρρήσεις κατά της επιδικασθείσας απαιτήσεως προβάλλονται από τον οφειλέτη με ανακοπή ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου.

(2) Οι αντιρρήσεις αυτές είναι παραδεκτές μόνο εφόσον οι λόγοι στους οποίους στηρίζονται ανέκυψαν μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας, κατά την οποία έπρεπε αναγκαστικά να προβληθούν οι αντιρρήσεις σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κώδικα, και εφόσον δεν είναι πλέον δυνατόν να προβληθούν με ένσταση.

(3) Με το δικόγραφο της ανακοπής ο οφειλέτης πρέπει να προβάλει όλες τις αντιρρήσεις που δύναται να προβάλει κατά τον χρόνο ασκήσεως της ανακοπής.»

Ο FamFG

16 Το άρθρο 120 του Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (νόμου περί διαδικασίας σε οικογενειακές υποθέσεις και υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας, στο εξής: FamFG), φέρει τον τίτλο «Εκτέλεση» και ορίζει τα εξής:

«(1) Στις υποθέσεις γαμικών και οικογενειακών διαφορών, η εκτέλεση γίνεται σύμφωνα με τις περί αναγκαστικής εκτέλεσης διατάξεις του [ZPO].

[…]»

Ο AUG

17 Το άρθρο 40 του Auslandsunterhaltsgesetz (νόμου περί προβολής και εισπράξεως απαιτήσεων διατροφής στο πλαίσιο των σχέσεων με αλλοδαπά κράτη), της 23ης Μαΐου 2011 (BGBl. 2011 I, σ. 898, στο εξής: AUG), ορίζει τα ακόλουθα:

«(1) Εφόσον η εκτέλεση πρέπει να επιτραπεί βάσει του τίτλου, το δικαστήριο αποφασίζει ότι ο τίτλος πρέπει να περιαφεί τον εκτελεστήριο τύπο […]».

18 Το άρθρο 66 του AUG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανακοπή εκτελέσεως», προβλέπει τα εξής:

«(1) Εφόσον αλλοδαπός τίτλος είναι εκτελεστός σύμφωνα με τις διατάξεις του [κανονισμού 4/2009] χωρίς να απαιτείται διαδικασία κήρυξης της εκτελεστότητας ή εάν κηρυχθεί εκτελεστός σύμφωνα με τις διατάξεις του ίδιου κανονισμού […], ο οφειλέτης μπορεί να προβάλλει αντιρρήσεις κατά της ύπαρξης απαίτησης ασκώντας ανακοπή κατά το άρθρο 120, παράγραφος 1, του [FamFG)], σε συνδυασμό με το άρθρο 767 του [ZPO)]. Εάν πρόκειται για δικαστική απόφαση, η άσκηση ανακοπής είναι επιτρεπτή μόνο κατά το μέτρο που οι λόγοι της ανακοπής δεν υφίσταντο ήδη κατά την έκδοση της αποφάσεως.

[…]

(3) Η κατά το άρθρο 120, παράγραφος 1, του [FamFG], σε συνδυασμό με το άρθρο 767 του [ZPO], ανακοπή ασκείται ενώπιον του δικαστηρίου το οποίο έκρινε την αίτηση για την κήρυξη της εκτελεστότητας. […]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

19 Με απόφαση του Sąd Okręgowy w Krakowie (πρωτοδικείου περιφέρειας Κρακοβίας, Πολωνία) της 26ης Μαΐου 2009, ο FX υποχρεώθηκε να καταβάλλει στην ανήλικη θυγατέρα του, την GZ, μηνιαία διατροφή ύψους περίπου 100 ευρώ, αναδρομικώς από τον Ιούνιο του 2008.

20 Κατόπιν αιτήσεως της GZ, της 20ής Ιουλίου 2016, το Amtsgericht Köln (ειρηνοδικείο Κολωνίας, Γερμανία) αποφάσισε, με διάταξη της 27ης Ιουλίου 2016, να κηρύξει εκτελεστή την προμνημονευθείσα απόφαση του Sąd Okręgowy w Krakowie (πρωτοδικείου περιφέρειας Κρακοβίας).

21 Βάσει του τίτλου αυτού, ο οποίος κηρύχθηκε εκτελεστός, η GZ, εκπροσωπούμενη νομίμως από τη μητέρα της, κίνησε διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως κατά του FX στη Γερμανία. Προσβάλλοντας τη διαδικασία αυτή, ο FX άσκησε, στις 5 Απριλίου 2018, ενώπιον του Amtsgericht Köln (ειρηνοδικείου Κολωνίας), ανακοπή εκτελέσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 767 του ZPO.

22 Προς στήριξη της ασκηθείσας εκ μέρους του ανακοπής, ο FX υποστηρίζει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη οφειλή διατροφής έχει ήδη καταβληθεί είτε άμεσα έως και το 2010 είτε, από τον Δεκέμβριο του 2010, μέσω του Ταμείου Διατροφών (Πολωνία), στο οποίο ο FX, όπως διατείνεται, έχει αποδώσει, εντός των ορίων των οικονομικών δυνατοτήτων του, τα ποσά που καταβλήθηκαν στην GZ. Ο FX υποστήριξε ότι, εν πάση περιπτώσει, η απαίτηση αυτή είχε εξοφληθεί κατά το μεγαλύτερο μέρος της.

23 Το αιτούν δικαστήριο διατυπώνει, κατά πρώτον, αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αν η ανακοπή εκτελέσεως που άσκησε ενώπιόν του ο FX εμπίπτει στη διεθνή δικαιοδοσία του εν λόγω δικαστηρίου.

24 Αφενός, το ως άνω δικαστήριο εκτιμά ότι εάν η ανακοπή αυτή χαρακτηρισθεί ως ένδικο βοήθημα σχετικό με υποχρέωση διατροφής, κατά το άρθρο 1 του κανονισμού 4/2009, τότε στερείται πλήρως διεθνούς δικαιοδοσίας βάσει του εν λόγω κανονισμού, δεδομένου ότι σε τέτοια περίπτωση τα πολωνικά δικαστήρια θα έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία να εξετάσουν τις αντιρρήσεις με τις οποίες ο FX προβάλλει την επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης καταβολή της οφειλής διατροφής.

25 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει συναφώς ότι, σύμφωνα με μέρος της γερμανικής νομικής θεωρίας, η ανακοπή εκτελέσεως κατά το άρθρο 767 του ZPO πρέπει πράγματι να χαρακτηρίζεται ως ένδικο βοήθημα σχετικό με υποχρέωση διατροφής, κατά τον κανονισμό 4/2009, δεδομένου ότι οι αντιρρήσεις που εγείρονται στο πλαίσιο αυτού του ενδίκου βοηθήματος, ιδίως δε αυτές με τις οποίες προβάλλεται καταβολή ή μεταβίβαση της αξιώσεως, δεν αφορούν, εν τέλει, τον τρόπο διεξαγωγής της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως, θεωρουμένης αποκλειστικώς με γνώμονα το δίκαιο της εκτελέσεως, αλλά τον εκτελεστό τίτλο αυτόν καθεαυτόν. Ομοίως, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η εν λόγω ανακοπή εκτελέσεως αντιστοιχεί, από λειτουργικής απόψεως, σε αγωγή με αίτημα τη μείωση της αξιώσεως διατροφής για την οποία χορηγήθηκε εκτελεστός τίτλος, το δε αίτημα αυτό τροποποιήσεως υπόκειται, κατά το άρθρο 8 του κανονισμού 4/2009, στα κριτήρια περί διεθνούς δικαιοδοσίας που καθορίζει ο συγκεκριμένος κανονισμός. Η ερμηνεία αυτή, την οποία υποστηρίζει μέρος της γερμανικής νομικής θεωρίας και με την οποία, όπως δηλώνει, προτίθεται να συνταχθεί το αιτούν δικαστήριο, είναι, κατά το εν λόγω δικαστήριο, η μόνη συμβατή με τον σκοπό που επιδιώκει ο κανονισμός αυτός, συγκεκριμένα δε τον σκοπό να διασφαλισθεί η προστασία του δικαιούχου διατροφής και η προνομιακή μεταχείρισή του από απόψεως κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας, χωρίς, ως εκ τούτου, να απαιτείται αυτός να προασπίσει τα συμφέροντά του, ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκτελέσεως της αξιώσεως για την οποία εκδόθηκε εκτελεστός τίτλος, έναντι ανακοπής εκτελέσεως με αντικείμενο αντιρρήσεις επί της ουσίας σχετικές με την εν λόγω αξίωση.

26 Αφετέρου, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά τον Γερμανό νομοθέτη, αντιθέτως, τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως αξιώσεως διατροφής έχουν προδήλως διεθνή δικαιοδοσία να αποφαίνονται επί ανακοπής εκτελέσεως, όπως είναι αυτή την οποία προβλέπει το άρθρο 767 του ZPO και με την οποία ο υπόχρεος δύναται να εγείρει αντιρρήσεις που αφορούν την ίδια την αξίωση. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η κρατούσα στη Γερμανία άποψη της νομικής θεωρίας εκτιμά επίσης ότι η ανακοπή αυτή εκτελέσεως δεν εμπίπτει στην κατηγορία των σχετικών με υποχρεώσεις διατροφής ενδίκων βοηθημάτων, κατά την έννοια του κανονισμού 4/2009, για τον λόγο ότι, μεταξύ άλλων, ο σκοπός της ζητούμενης νομικής προστασίας αφορά μόνον την εκτέλεση της αξιώσεως, χωρίς να θίγεται η υπόσταση του αρχικού τίτλου.

27 Σε περίπτωση κατά την οποία κατισχύσει η δεύτερη αυτή άποψη, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, κατά δεύτερον, αν η ανακοπή εκτελέσεως που άσκησε ο FX πρέπει να χαρακτηρισθεί ως ένδικο βοήθημα έχον «ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων», κατά την έννοια του άρθρου 24, παράγραφος 5, του κανονισμού 1215/2012.

28 Κατά το αιτούν δικαστήριο, οι αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 1985, AS-Autoteile Service (220/84, EU:C:1985:302), και της 13ης Οκτωβρίου 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653), δεν καθιστούν δυνατόν, αφ' εαυτών, να δοθεί απάντηση στο ως άνω ζήτημα. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω

αποφάσεις εκδόθηκαν στο πλαίσιο της προϊσχύσασας του κανονισμού 4/2009 νομοθεσίας. Επιπλέον, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του κανονισμού 1215/2012, ο τελευταίος αυτός κανονισμός δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση των υποχρεώσεων διατροφής.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές το Amtsgericht Köln (ειρηνοδικείο Κολωνίας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Συνιστά υπόθεση σχετική με υποχρέωση διατροφής, κατά την έννοια του κανονισμού [4/2009], η ανακοπή εκτελέσεως του άρθρου 767 [του ZPO] κατά αλλοδαπού εκτελεστού τίτλου ο οποίος αφορά απαίτηση διατροφής;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως [στο πρώτο ερώτημα], συνιστά δίκη που έχει ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων, κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού [1215/2012], η ανακοπή εκτελέσεως του άρθρου 767 [του ZPO] κατά αλλοδαπού εκτελεστού τίτλου ο οποίος αφορά απαίτηση διατροφής;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

30 Με τα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4/2009 ή σε εκείνο του κανονισμού 1215/2012, καθώς και στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκτελέσεως, ανακοπή εκτελέσεως ασκηθείσα από τον υπόχρεο αξιώσεως διατροφής η οποία στρέφεται κατά της εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και διαπιστώνουσας την ύπαρξη της αξιώσεως αυτής.

31 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, κατά πρώτον, ότι ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 11, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, και από το άρθρο 2 του κανονισμού 4/2009 προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός συνιστά νομοθέτημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο συγκεντρώνει, μεταξύ άλλων, τις διατάξεις περί συγκρούσεως διεθνούς δικαιοδοσίας, συγκρούσεως δικαίων, αναγνωρίσεως, κηρύξεως εκτελεστότητας και εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων επί υποθέσεων σχετικών με υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, σχέσεις συγγένειας, γάμου και αγχιστείας.

32 Με το νομοθέτημα αυτό, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε ως σκοπό να αντικαταστήσει τις διατάξεις περί υποχρεώσεων διατροφής που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 44/2001 με διατάξεις οι οποίες, λαμβανομένου υπόψη του εξαιρετικά επείγοντος χαρακτήρα που έχει η ικανοποίηση των αξιώσεων διατροφής, απλοποιούν τη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου εκτελέσεως και, με τον τρόπο αυτό, την επιταχύνουν (απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2017, S., C-283/16, EU:C:2017:104, σκέψη 32). Προς τούτο, ο κανονισμός 4/2009 περιλαμβάνει κεφάλαιο IV, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση, εκτελεστότητα και εκτέλεση των αποφάσεων» και το οποίο ρυθμίζει, ειδικότερα, την εκτέλεση των αποφάσεων των δικαστηρίων των κρατών μελών επί υποθέσεων σχετικών με υποχρεώσεις διατροφής.

33 Ο κανονισμός 4/2009 αποτελεί, επομένως, lex specialis όσον αφορά, ιδίως, τα ζητήματα διεθνούς δικαιοδοσίας, εφαρμοστέου δικαίου, αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων στον ειδικό τομέα των υποχρεώσεων διατροφής, κάτι που επιβεβαιώνεται, άλλωστε, από τον κανονισμό 1215/2012, ο οποίος κατήργησε τον κανονισμό 44/2001. Πράγματι, από το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του κανονισμού 1215/2012, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη του 10, προκύπτει ότι, κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 4/2009, δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του συγκεκριμένου κανονισμού οι υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, σχέσεις συγγένειας εξ αίματος, γάμου ή αγχιστείας.

34 Συνεπώς, όπως κατ' ουσίαν επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 39 και 40 των προτάσεών του, διαφορά όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης, αχθείσα ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους (του κράτους μέλους εκτελέσεως), με αντικείμενο την εκτέλεση αποφάσεως, η οποία έχει

κηρυχθεί εκτελεστή στο κράτος μέλος αυτό και η οποία έχει εκδοθεί από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους (του κράτους μέλους προελεύσεως), επί υποχρεώσεως διατροφής που απορρέει από οικογενειακή σχέση, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4/2009, ειδικότερα δε σε εκείνο του κεφαλαίου IV του τελευταίου αυτού κανονισμού.

35 Το γεγονός ότι εθνικό δικαστήριο έχει, όπως το αιτούν δικαστήριο, επιληφθεί ανακοπής κατά της εκτελέσεως αποφάσεως η οποία εκδόθηκε από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και με την οποία διαπιστώνεται η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής δεν μεταβάλλει την κρίση αυτή. Πράγματι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η ανακοπή εκτελέσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 767 του ZPO συνδέεται στενά με τη διαδικασία εκτελέσεως (πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 1985, AS-Autoteile Service, 220/84, EU:C:1985:302, σκέψη 12). Ως εκ τούτου, οσάκις το συγκεκριμένο ένδικο βοήθημα σχετίζεται με αίτηση εκτελέσεως αποφάσεως επί υποχρεώσεων διατροφής, εμπίπτει, όπως και η τελευταία, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4/2009.

36 Όσον αφορά, κατά δεύτερον, τις αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία του, ως δικαστηρίου του κράτους μέλους εκτελέσεως της αξιώσεως διατροφής, να αποφαίνεται επί ανακοπής εκτελέσεως όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, πρέπει να επισημανθεί ότι, μολονότι ο κανονισμός 4/2009 περιλαμβάνει, στο κεφάλαιό του IV, σειρά διατάξεων σχετικά με την εκτέλεση αποφάσεων επί υποχρεώσεων διατροφής, καμία από τις διατάξεις αυτές δεν αφορά ρητώς τη διεθνή δικαιοδοσία κατά το στάδιο της εκτελέσεως.

37 Ωστόσο, μεταξύ των διατάξεων του τμήματος 3 του κεφαλαίου IV του κανονισμού 4/2009, τμήματος που φέρει τον τίτλο «Κοινές διατάξεις», καταλέγεται το άρθρο του 41, παράγραφος 1, κατά το οποίο, αφενός, με την επιφύλαξη των διατάξεων του κανονισμού αυτού, η διαδικασία εκτελέσεως αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλο κράτος μέλος διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως και, αφετέρου, απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και η οποία είναι εκτελεστή στο κράτος μέλος εκτελέσεως εκτελείται υπό τους ίδιους όρους με τις αποφάσεις που εκδίδονται στο συγκεκριμένο κράτος μέλος εκτελέσεως.

38 Από τη διάταξη αυτή του κανονισμού 4/2009 προκύπτει εμμέσως πλην όμως κατά λογική αναγκαιότητα ότι ένδικο βοήθημα το οποίο συνδέεται στενά με τη διαδικασία εκτελέσεως αποφάσεως η οποία εκδόθηκε από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και με την οποία διαπιστώνεται η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης ανακοπή εκτελέσεως, εμπίπτει, ακριβώς όπως και η ίδια η αίτηση εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως, στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκτελέσεως.

39 Συναφώς, θα αντέβαινε ιδίως στους υπομνησθέντες στη σκέψη 32 της παρούσας αποφάσεως σκοπούς περί απλουστεύσεως και επιταχύνσεως της διαδικασίας που επιδιώκονται με τον κανονισμό 4/2009, ειδικότερα δε με το σύστημα στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το ενδεχόμενο το αρμόδιο δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως, επιληφθέν αιτήσεως του δικαιούχου διατροφής για την εκτέλεση αποφάσεως που έχει κηρυχθεί εκτελεστή στο κράτος μέλος εκτελέσεως, να πρέπει να διαπιστώνει σε κάθε περίπτωση ότι στερείται διεθνούς δικαιοδοσίας να αποφαίνεται επί ανακοπής εκτελέσεως, καταλείποντας την εκδίκαση της υποθέσεως στο δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως, για τον λόγο ότι το δεύτερο, ως δικαστήριο του κράτους μέλους διαμονής του δικαιούχου είναι, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος β', του κανονισμού 4/2009, το πλέον κατάλληλο να διασφαλίσει την προστασία του εν λόγω δικαιούχου.

40 Πράγματι, αφενός, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η εγγύτητα μεταξύ του έχοντος διεθνή δικαιοδοσία δικαστηρίου και του δικαιούχου διατροφής δεν αποτελεί τον μοναδικό σκοπό που επιδιώκεται με τον κανονισμό 4/2009 (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Sanders και Huber, C-400/13 και C-408/13, EU:C:2014:2461, σκέψη 40). Ο εν λόγω κανονισμός έχει επίσης ως σκοπό να διασφαλίσει την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, όχι μόνον από απόψεως της βέλτιστης οργανώσεως των δικαστηρίων, αλλά και από απόψεως του συμφέροντος των διαδίκων, τόσο του ενάγοντος όσο και του εναγομένου, να

τυγχάνουν, μεταξύ άλλων, δυνατότητας ευχερούς προσβάσεως στη δικαιοσύνη και να υπόκεινται σε προβλέψιμους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας (πρβλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Sanders και Huber, C-400/13 και C-408/13, EU:C:2014:2461, σκέψη 29).

41 Αφετέρου, ενδεχόμενη επιβολή υποχρεώσεως στο δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως να απεκδύεται σε κάθε περίπτωση τη διεθνή δικαιοδοσία του να αποφαίνεται επί ανακοπής εκτελέσεως, όπως είναι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, υπέρ του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως που διαπίστωσε την ύπαρξη αξιώσεως διατροφής, δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να διευκολύνει κατά το δυνατόν την είσπραξη των διεθνούς χαρακτήρα αξιώσεων διατροφής, σύμφωνα με έναν εκ των κύριων σκοπών που επιδιώκονται με τον κανονισμό 4/2009, αλλά, αντιθέτως, να επιμηκύνει χρονικά και να επιβαρύνει υπερβολικά τη διαδικασία, με συνέπεια, για τους διαδίκους, σημαντική απώλεια χρόνου και όχι αμελητέα επιπλέον έξοδα (πρβλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Sanders και Huber, C-400/13 και C-408/13, EU:C:2014:2461, σκέψη 41).

42 Ως εκ τούτου, δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως, επιληφθέν αιτήσεως εκτελέσεως αποφάσεως η οποία εκδόθηκε από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής, έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει του κανονισμού 4/2009, ειδικότερα δε βάσει του άρθρου του 41, παράγραφος 1, να αποφαίνεται επί ανακοπής εκτελέσεως σε περίπτωση κατά την οποία το συγκεκριμένο ένδικο βοήθημα συνδέεται στενά με την υποβληθείσα ενώπιον του δικαστηρίου αυτού αίτηση εκτελέσεως.

43 Επισημαίνεται επίσης, συναφώς, ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η ανακοπή εκτελέσεως στηρίζεται στον ισχυρισμό του ανακόπτοντος ότι έχει εκπληρώσει κατά μεγάλο μέρος την επίμαχη υποχρέωση διατροφής είτε άμεσα είτε έμμεσα, μέσω του Ταμείου Διατροφών.

44 Μολονότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να παράσχει στοιχεία περί της ερμηνείας του κανονισμού 4/2009 τα οποία θα είναι χρήσιμα για το αιτούν δικαστήριο όσον αφορά τον λόγο αυτό ανακοπής, απόκειται, ωστόσο, αποκλειστικά στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι της κύριας δίκης προς στήριξη των αιτημάτων τους.

45 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 78 των προτάσεών του, ο λόγος ανακοπής με τον οποίο προβάλλεται η καταβολή της οφειλής καταλέγεται μεταξύ εκείνων που λαμβάνονται εν γένει υπόψη κατά το στάδιο της αναγκαστικής εκτελέσεως, όπως, άλλωστε, υπογραμμίζεται και στην αιτιολογική σκέψη 30, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 4/2009, κατά την οποία η καταβολή της οφειλής από τον υπόχρεο κατά την εκτέλεση της αποφάσεως καταλέγεται μεταξύ των προβλεπομένων από το εθνικό δίκαιο λόγων αρνήσεως ή αναστολής της εκτελέσεως οι οποίοι είναι συμβατοί με τον κανονισμό αυτόν.

46 Σε περίπτωση εκδόσεως αποφάσεως στο κράτος μέλος συνήθους διαμονής του δικαιούχου, ο λόγος αυτός, προβαλλόμενος από τον υπόχρεο προς στήριξη της εκ μέρους του ασκηθείσας ανακοπής εκτελέσεως ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους εκτελέσεως, δεν έχει ως σκοπό ούτε την τροποποίηση της εν λόγω αποφάσεως ή την έκδοση νέας αποφάσεως στο τελευταίο κράτος μέλος, κατά την έννοια του άρθρου 8 του κανονισμού 4/2009, ούτε την επί της ουσίας επανεξέταση της συγκεκριμένης αποφάσεως εντός του εν λόγω κράτους μέλους, κατά την έννοια του άρθρου 42 του εν λόγω κανονισμού.

47 Πράγματι, η ανακοπή εκτελέσεως η οποία στηρίζεται στον λόγο αυτόν συνδέεται στενά με τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως, καθόσον σκοπεί αποκλειστικώς να αμφισβητήσει το ύψος του ποσού για το οποίο μπορεί να εκτελεσθεί η απόφαση με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο υπόχρεος διατροφής σχετικά με την προβαλλόμενη καταβολή της οφειλής του, στοιχείων των οποίων το παραδεκτό και το βάσιμο απόκεινται στην εκτίμηση του δικαστηρίου του κράτους μέλους εκτελέσεως.

48 Κατά τα λοιπά, όσον αφορά την υπόθεση της κύριας δίκης, από τις διατάξεις του άρθρου 66 του AUG προκύπτει ότι ο υπόχρεος διατροφής δύναται να εγείρει αντιρρήσεις μόνο βάσει περιστατικών που έλαβαν χώρα μετά την έκδοση της αποφάσεως με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής. Οι διατάξεις αυτές αποκλείουν, επομένως, το ενδεχόμενο περιστατικά που είχε προβάλει ο υπόχρεος διατροφής ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως, ή περιστατικά τα οποία θα μπορούσαν να προβληθούν ενώπιον του συγκεκριμένου δικαστηρίου, να μπορούν να προβληθούν βασίμως προς στήριξη της ανακοπής εκτελέσεως.

49 Επιπλέον, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας, στα σημεία 79 έως 81 των προτάσεών του, η εκτίμηση που παρατίθεται στις σκέψεις 46 και 47 της παρούσας αποφάσεως δεν αναιρείται από την εμπλοκή, στην υπόθεση της κύριας δίκης, δημοσίου οργανισμού όπως είναι το Ταμείο Διατροφών, το οποίο υποκατέστησε τον υπόχρεο στη σχέση του με τη δικαιούχο της διατροφής.

50 Πράγματι, στο πλαίσιο τέτοιας υποθέσεως, η εμπλοκή οργανισμού αυτού του είδους, η οποία άλλωστε εξετάζεται στο άρθρο 64, παράγραφος 2, του κανονισμού 4/2009, αφορά αποκλειστικώς τους όρους υπό τους οποίους καταβλήθηκε η οφειλή διατροφής, καθώς και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο υπόχρεος ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους εκτελέσεως προς στήριξη του ισχυρισμού του ότι έχει καταβάλει εμμέσως την οφειλή του. Η εμπλοκή αυτή δεν ασκεί επιρροή επί της ουσίας της αποφάσεως του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη αξιώσεως διατροφής.

51 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

– ο κανονισμός 4/2009 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του, καθώς και στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκτελέσεως, ανακοπή εκτελέσεως ασκηθείσα από τον υπόχρεο αξιώσεως διατροφής, η οποία στρέφεται κατά της εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και διαπιστώνουσας την ύπαρξη της αξιώσεως αυτής και η οποία συνδέεται στενά με τη διαδικασία εκτελέσεως.

– Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 4/2009 και των εφαρμοστέων διατάξεων του εθνικού δικαίου, απόκειται στο αιτούν δικαστήριο, ως δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως, να αποφανθεί επί του παραδεκτού και επί του βασίμου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο υπόχρεος διατροφής προς τεκμηρίωση του ισχυρισμού του ότι κατέβαλε κατά μεγάλο μέρος την οφειλή του.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Ο κανονισμός (ΕΚ) 4/2009 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του, καθώς και στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκτελέσεως, ανακοπή εκτελέσεως ασκηθείσα από τον υπόχρεο αξιώσεως διατροφής, η οποία στρέφεται κατά της εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και διαπιστώνουσας την ύπαρξη της αξιώσεως αυτής και η οποία συνδέεται στενά με τη διαδικασία εκτελέσεως.

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 4/2009 και των εφαρμοστέων διατάξεων του εθνικού δικαίου, απόκειται στο αιτούν δικαστήριο, ως δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως, να αποφανθεί επί του παραδεκτού και επί του βασίμου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο υπόχρεος διατροφής προς τεκμηρίωση του ισχυρισμού του ότι κατέβαλε κατά μεγάλο μέρος την οφειλή του.

(υπογραφές)